

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: X. D. N., nar., st. příslušnost, t. č. zajištěn v
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací
středisko cizinců Zastávka, se sídlem Havířská 514, Zastávka,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2019, č. j. CPR-4665-7/ČJ-2019-931200-ZZC,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl žalobce podle § 124 a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Doba trvání zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na dobu 90 dnů.

II. Žaloba

2. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost zajištění podle § 124 a zákona o pobytu cizinců. Dle něj v souladu s eurokonformním výkladem rozsudku Soudního dvora ve věci C-534/11 Arslan je možné zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců aplikovat jen za přesně stanovených podmínek, tj. především žádost o mezinárodní ochranu byla podána za účelem zdržení nebo zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění (žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 As 146/2013-44). Předmětné podmínky pro užití § 124 a zákona o pobytu cizinců je pak třeba s ohledem na nedostatečné znění § 124 a zákona o pobytu cizinců vycházet ze znění čl. 8 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26.6.2013, který stanoví taxativně vyjmenované případy, kdy lze zajistit žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaná ve svém rozhodnutí neuvedla, které z čl. 8 Směrnice považuje za splněné a vycházela jenom z § 124 a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení však požadavkům směrnice nedopovídá, a to již z důvodu nepromítnutí konkrétních (jediných přípustných) důvodů zajištění žadatele o mezinárodní ochranu.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že důvodem pro vydání rozhodnutí o zajištění bylo, že cizinec byl veden v evidenci nežádoucích osob od 6.1.2019 do 27.1.2024, přičemž neplnil zvláštní opatření dle § 123 b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kdy měl stanoveno každou středu v 9:00 hod se dostavit a hlásit na PČR. Žalobce tedy pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu a maření správního rozhodnutí. Žalobce se dne 28.1.2019 v 10:15 hod dostavil do Přijímacího střediska cizinců Zastávka u Brna a písemně požádal o mezinárodní ochranu na území ČR. Na své jméno předložil neplatný cestovní pas Vietnamu č.s platností od 9. 1. 2008 do 9. 1. 2018. Bylo zjištěno, že žalobce je zařazen v evidenci nežádoucích osob od 6.1.2019 do 27.1.2019. Žalobci bylo dne 6.1.2019 vydáno správní vyhoštění (č.j. KRPA-10826-18/ČJ-2018-000022, které nabylo právní moci dne 6.1.2019 a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie v délce 5 let lhůta pro vycestování stanovena do 26.1.2019. Současně byla žalobci uložena povinnost dle § 123 b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. každou středu se v 9:00 hod dostavit a hlásit na OPKPE Praha, kterou však žalobce neplnil. Žalobce již i v minulosti měl uloženo správní vyhoštění z území ČR, a to rozhodnutím OPKPE Plzeň ze dne 22.7.2011 na dobu 5 let a byl zařazen do evidence nežádoucích osob od 28.7.2011 do 28.8.2016., tj. opakovaně porušoval právní předpisy. Dle žalovaného je

splněna podmínka, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána účelově s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení krajským soudem

4. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

5. Žalobce především namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v rozhodnutí není uvedeno, který článek 8 směrnice je třeba považovat za splněný. Žalovaná vycházela jenom z ustanovení § 124 a zákona o pobytu cizinců.

6. K pojmu nepřezkoumatelnost soud předně uvádí, že se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

7. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.02.1993, sp.zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

8. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil,

že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

9. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008,

č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních

důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je tak třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

10. Soud k věci uvádí, že směrnice upravuje zajištění cizince v člancích 7 až 11. V čl. 8 odst. 1 stanoví, že: *„členské státy nesmějí nikoho zadržet pouze proto, že je žadatelem v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mnohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření. Směrnice obsahuje taxativně vyjmenované situace, za kterých může dojít k zajištění žadatele o azyl. Mezi tyto případy řadí nová přijímací směrnice v odst. 3 písm. d) též případ žadatele, je-li zajištěn dle návratové směrnice „za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení... Důvody zajištění se stanoví ve vnitrostátním právu. Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních o přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zajištění cizinců upravuje v čl. 26. Dané směrnice pouze výslovně upravují možnost propojení obou institutů zajištění, přičemž podoba výsledné úpravy procesu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je ponechána opět na vnitrostátním zákonodárci.*

11. V rozhodnutí žalované sice není explicitně stanoveno, že byly splněny podmínky čl. 8 odst. 3 směrnice. Dle názoru soudu lze však tuto skutečnost dovodit z posuzované věci a není proto nutné rozhodnutí žalované zrušovat. Mezi účastníky není ani sporné, že žalobci již bylo v roce 2011 uděleno správní vyhoštění v délce trvání 5 let (rozhodnutí PČR, Krajského ředitelství police Plzeňského kraje ze dne 22. července 2011, č.j. KRPP-50561-16/ČJ-2011-030022). Žalobce pak ani nezpochybňoval, že toto rozhodnutí nerespektoval. Další správní vyhoštění v délce trvání 5 let bylo žalobci uloženo rozhodnutím PČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 6.1.2019, č.j. KRPA-10826-18/ČJ-2018-000022. Doba k vycestování byla stanovena na 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí (rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.1.2019). Současně byla žalobci tímto rozhodnutím stanovena povinnost podle § 123 b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se každou středu v 9:00 hod hlásit na PČR, Krajské ředitelství hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, oddělen pobytové kontroly, pátrání a eskort, Praha 4, a to až do dne odjezdu. Mezi účastníky není ani sporné, že žalobce stanovenou povinnost neplnil a na PČR se nedostavoval. Do přijímacího střediska se pak žalobce dostavil dne 28.1.2019, tedy až po vypršení stanovené lhůty k vycestování, která uplynula dne 26.1.2019. Dne 28.1.2019 také požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce do ČR přijel již v roce 2007 a pobýval zde až do roku 2011, kdy se odstěhoval do Německa, kde pobýval po dobu 3 let a poté se vrátil do ČR zpět na tři roky. Následně opětovně vycestoval do Německa a v roce 2017 se pak vrátil do ČR. Dle názoru soudu měl žalobce nepochybně možnost přístupu k azylovému řízení. Ani při pohovoru konaném v řízení o správním vyhoštění, žalobce

neuváděl žádné azylově relevantní důvody. Toliko uvedl, že v zemi původu měl dluh, který nezaplatil. Dle názoru soudu je i zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu podaná po více než 10 letech od příjezdu žalobce do ČR, podaná po té, co mu bylo již po druhé uloženo správní vyhoštění, když ani nerespektoval uloženou povinnost hlásit se na PČR a neuváděl ani azylově relevantní důvody, splňuje kritéria čl. 8 odst. 3 písm. d) tj. se jedná o žádost o mezinárodní ochranu podanou pouze proto, aby byl pozdržen nebo přímo zmařen výkon rozhodnutím o vyhoštění.

12. S ohledem na vše výše uvedené nezbylo krajskému soudu než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (výrok I).

V. Náklady řízení

13. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II a III tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. března 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.